

קדושת היום Of ברכה Lesson 16-The

Source 1

בראשית ב', א' – ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ב' – ויכל א' – להים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ג' – ויברך א' – להים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

Translation: 1. Thus the heavens and the earth were finished, and all the host of them. 2. And on the seventh day G-d ended His work which He had made; and He rested on the seventh day from all His work which He had made. 3. And G-d blessed the seventh day, and sanctified it; because that in it He had rested from all His work which G-d created and made.

Source 2

שמות כ', ח' – זכור את יום השבת לקדשו:

Translation: Observe Shabbos in a way that bestows sanctity upon the day.

Source 3

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן לב – ארץ מזרח אומרים מקדש השבת, ובני ארץ ישראל אומרים: מקדש ישראל ויום השבת.

Translation: In Babylonia, it is their custom to conclude the Bracha of Kedushas Ha'Yom by saying: Mikadesh Ha'Shabbos. In Eretz Yisroel, it is their custom to conclude the Bracha of Kedushas Ha'Yom by saying: Mikadesh Yisroel V'Yom Ha'Shabbos.

Source 4

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מט עמוד א – רבי אומר: אין חותמין בשתיים! גופא, רבי אומר: אין חותמין בשתיים. איתביה לוי לרבי: על הארץ ועל המזון! – ארץ דמפקא מזון. על הארץ ועל הפירות! – ארץ דמפקא פירות; מקדש ישראל והזמנים! – ישראל דקדשינהו לזמנים; מקדש ישראל וראשי חדשים! – ישראל דקדשינהו לראשי – חדשים; מקדש השבת וישראל והזמנים! – חוץ מזון. ומאי שנא? – הכא – חדא היא, התם – תרתי, כל חדא וחדא באפי נפשה. וטעמא מאי אין חותמין בשתיים – לפי שאין עושין מצות חבילות חבילות.

Translation: The above text stated: Rabbi says that we do not conclude with two themes. In objection to this Levi pointed out to Rabbi that we say 'for the land and for the food' in Birkas Hamazone? It means, he replied a land that produces food. But we say, 'for the land and for the fruits'? It means, a land that produces fruits. But we say, 'Who sanctifies Israel and the appointed seasons'? It means, Israel who sanctify the seasons. But we say, 'Who sanctifies Israel and New Moons'? It means, Israel who sanctify New Moons. But we say, 'Who sanctifies the Sabbath, Israel and the seasons'? This is the exception. Why then should it be different? In this case it is one act, in the other two, each distinct and separate. And what is the reason for not concluding with two themes? Because we do not make religious ceremonies into bundles.

קידוש

ברוך אתה ה' א-להינו מלך העולם,
אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו, ושבת
קדשו באהבה וברצון הנחילנו זכרון
למעשה בראשית, כי הוא יום תחלה
למקראי קדש, זכר ליציאת מצרים, כי
בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים,
ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו.
ברוך אתה ה', מקדש השבת.

שמונה עשרה

א-להינו וא-להי אבותינו, רצה
במנוחתנו, קדשנו במצותיך, ותן חלקנו
בתורתך, שבענו מטובך, ושמחנו
בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת,
והנחילנו ה' א-להינו באהבה וברצון
שבת קדשך, וינוחו בה ישראל מקדשי
שמך. ברוך אתה ה', מקדש השבת.

ברכות ההפטרה

על התורה, ועל העבודה, ועל הנביאים,
ועל יום השבת הזה, שנתת לנו, ה'
א-להינו, לקדשה ולמנוחה, לכבוד
ולתפארת. על הכל, ה' א-להינו, אנחנו
מודים לך, ומברכים אותך, יתברך
שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד.
ברוך אתה ה', מקדש השבת.

משנה מסכת ראש השנה פרק ד-משנה ה- סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם
וכלל מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר
עבודה והודאה וברכת כהנים דברי רבי יוחנן בן נורי אמר ליה רבי עקיבא אם אינו תוקע
למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עם קדושת
היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים:

Translation: This is the order of the Brachos of Shemona Esrei for Rosh Hashonah: Avos, Gevuros and Kedushas Hashem. He should include the verses that represent G-d's hegemony over the world within the Bracha of Kedushas Hashem but not blow Shofar after reciting this Bracha. He then recites the Bracha whose theme is the special sanctity of the day and blows Shofar; the Bracha that includes verses of remembrance and blows Shofar and the Bracha that includes verses about the blowing of the Shofar and blows Shofar. He then says the Brachos of Avoda, Hoda'A and Birkas Kohanim. That represents the opinion of Rabbi Yochanon son of Nuri. Rabbi Akiva challenged Rabbi Nuri's opinion: if he does not blow the Shofar after reciting the verses which represent the theme of the hegemony of G-d, then why say those verses? Instead he should recite the following: Avos, Gevuros and Kedushas Hashem. He should include the verses that represent G-d's hegemony over the world within the Bracha that portrays the special

תפלת ערבית לליל שבת Versions Of

sanctity of the day and then blow Shofar. He recites the Bracha that includes verses of remembrance and blows Shofar and the Bracha that includes verses about blowing the Shofar and blows Shofar. He then says the Brachos of Avoda, Hoda'A and Birkas Kohanim.

Source 7

תוספתא מסכת ברכות (ליברמן) פרק ג-הלכה ח-כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום קודם לכבוד לילה. אם אין לו אלא כוס אחד קדושת היום קודמת לכבוד היום ולכבוד הלילה. לילי שבתו' ולילי ימים טובים יש בהן קדושת היום על הכוס ויש בהן קדושת היום בברכת המזון. שבת ויום טוב ראש חודש וחולו של מועד יש בהן קדושת היום בברכת המזון ואין בהן קדושת היום על הכוס.

Translation: If one has only enough wine to drink one cup in honor of the night or in honor of the day, he should save it to honor the day. If he has only one cup of wine sufficient to fulfil the requirement of declaring the sanctity of the day, he should use it for that purpose ahead of honoring either the day or night. On the nights of Shabbos and Yom Tov, there is a requirement of declaring the sanctity of the day over a cup of wine and we must declare the sanctity of the day in Birkas Hamazone. On the days of Shabbos, Yom Tov, Rosh Chodesh and Chol Ha'Moed, we must declare the sanctity of the day in Birkas Hamazone but not over a cup of wine.

Source 8

בית הבחירה למאירי מסכת פסחים דף קו עמוד א-מצות עשה לקדש את יום השבת בדברים שנ' זכור את יום השבת לקדשו. ועיקר הקידוש בכניסתו בלילה. ומדברי סופרים לזכרו על היין, רמז לדבר וזכרו כיין לבנון (הושע יד', ח'). וכן מצוה מדברי סופרים לקדש על הכוס למחר ולא קדושת היום אלא בורא פרי הגפן והוא הנקרא קדושא רבה דרך כנוי או שמא על שם שכל הברכות מתעטרות בו ואף על פי שברכה זו אין בה קידוש ליום והרי אף בחול אם בא לשתות צריך לברך בן מ"מ הואיל ועל ידי תקנה הוא בא ברכת חובה היא ומאחר שהיא ברכת חובה אף היא קרויה קידוש שאף היא לכך תקנוה שיהא היום מתקדש על ידו להיות סעודתו חשובה כשהיא נקבעת על היין.

Translation: It is a positive commandment to declare the sanctity of Shabbos verbally based on the verse: Observe Shabbos in a way that bestows sanctity upon the day. The primary moment at which to perform this Mitzvah is at the onset of Shabbos in the evening. Our Sages then extended the requirement to include the declaration of sanctity over a cup of wine corresponding to the verse (Hosea 14, 8): Those who dwell under his shadow shall return; they shall revive like the grain, and blossom like the vine; their fragrance shall be like the wine of Lebanon. Our Sages further established the practice of taking a cup of wine on Shabbos morning, reciting the Bracha over wine but omitting the Bracha of Kedushas Ha'Yom. That practice was given the name: the Great Kiddush, a euphemism or because it serves as a conclusion to the other Brachos we have said. And although this Bracha is no different than the same Bracha that we would recite if we were to drink wine on a weekday, it is still an obligation since the practice was initiated by our Sages. Since it became an obligatory practice, it is known by the term: Kiddush because it too was initiated as a means of sanctifying the Shabbos. By opening the meal with the drinking of a cup of wine, the meal is elevated to a meal of importance.

Source 9

by Eliezer Levy, 1946, Bitan Hasefer, pages: 178-181

"מצות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בדברים, שנאמר: 'זכור את יום השבת לקדשו', כלומר: זכרהו זכירת שבת וקידוש. וצריך לזכרהו בכניסתו בקידוש היום וביציאתו בהבדלה". "קידוש בדברים" הוא ב"ברכה" (מכילתא) ואת נוסחתה תיקנו אנשי כנסת הגדולה. "ואמר רבי יוחנן: בתחילה קבעוה בתפלה, העשירו, קבעוה על הכוס – ואז נשתכחה תקנת עזרא (רש"י) – וכשחזרו והענו, קבעוה שוב בתפלה – ונחלקו היאך יאמרוה (רש"י)". וכמו ניסוך היין בעבודת בית המקדש, כך קידוש על היין ב"עבודת ד" בבית הכנסת. ש"אמר רב שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן: אין שירה אלא על היין". "וכמו שדברו הלויים בשיר במקדש רק בניסוך היין, כך אומרים קידוש רק על היין". "ואמר רב: אין אומרים קידוש היום אלא על היין הראוי לינסך על גבי מזבח". וחז"ל סמכו את תקנתם: "זכרהו על היין" על הפסוק, בהושע: "זכרו כהן לבנון".

Translation: It is a positive commandment from the Torah to sanctify Shabbos in words as it is written: Remember Shabbos by sanctifying it. In other words: mark it with a commemoration that includes praise and sanctification. It is necessary to commemorate Shabbos as it begins, with the sanctification of the day, and as it departs, with Havdalah. Sanctification with words is performed by way of a Bracha (Mechilta). The wording of the Bracha was composed by the Men of The Great Assembly. Rav Yochanan said: at first the words that needed to be said were placed within Shemona Esrei. Once the Jews became wealthier, the words that needed to be recited were said over a cup of wine. Then the practice established by Ezra was forgotten (Rashi). When the financial condition of the Jews deteriorated, our Sages placed the words that needed to be said back into Shemona Esrei. They disagreed at that time as to what should be said (Rashi). Just as the pouring of wine in the Beis Hamikdash was considered service of G-d so too Kiddush over wine was considered service of G-d in the synagogue. So said Rav Shmuel son of Nachmani said Rav Yonasan: Song is not performed without wine. Just as the Leviim did not sing in the Beis Hamikdash except when the wine was poured over the alter so too we recite Kiddush only on wine. Rav said: we do not recite the sanctification of the day except with wine that qualified to be poured in the Beis Hamikdash. Our Sages based their practice of requiring wine as part of the commemoration of Shabbos on a verse in Hosea (14, 8): Those who dwell under his shadow shall return; they shall revive like the grain, and blossom like the vine; their fragrance shall be like the wine of Lebanon.

תחילה – בימי הסופרים – אמרו, אפוא, קידוש היום בתפלה בבית הכנסת, ש"עיקר תקנתא בתפלה", וכשקבעו על הכוס, קידשו על הכוס בבית הכנסת. והטעם שבדבר היה, שבזמן הבית השני היו אורחים מרובים, שאכלו ולנו בבית הכנסת. שם התכנסו כל אלה, שעלו בסך לרגל, מביאי בכורים או אנשי מעמד. "כגון יהויריב – מהמשמר הראשון – ומכיריו וילינו בבית הכנסת" (ראה במדורים "משמרות ומעמדות" ו"תפלות וידוי וידוי בכורים"). ואף שהברייתא אומרת, שאכילה ושתייה אסורה בבית הכנסת, הרי הכוונה רק לאכילה "בקלות ראש", אבל לשלוחי מצוה, התירו חז"ל להתארח בבית הכנסת. וסעודת שבת מצוה היא, שכן מצינו בירושלמי, שאכלו בבית הכנסת בשבתות ובראשי חדשים.

1. Available at www.hebrewbooks.org: <http://www.hebrewbooks.org/38749>.

תפלת ערבית לליל שבת Versions Of

Translation: At first, at the time of the Sofrim, they held that the sanctification of the day should take place in the Shemona Esrei being recited in synagogue based on their rule that the main sanctification of the day should take place in Shemona Esrei. When they established the further rule that the sanctification of the day should be performed with a cup of wine, the Kiddush took place in synagogue. The reason that it happened this way was that at the time of the Second Temple, there were many guests who would sleep and eat in the synagogue. It was at the synagogues that all who would come to Yerushalayim for the holidays gathered. So too would those who brought their first fruits or were part of the Ma'A'Mad like those who were part of the Mishmar (of Kohanim) called Yihorai- the first Mishmar- its group would sleep in the synagogues. (See my chapter on Mishmarot and Ma'A'Madot and the prayers of Confession and Confession of Bikurim). Although the Baraisa teaches us that eating and drinking were prohibited in the synagogues, the Baraisa is referring to the type of eating that leads to levity but not to the type of eating by those who were visiting for the purpose of performing a Mitzvah. They were permitted by our Sages to be guests in synagogue for all purposes. This included eating a meal on Shabbos which is deemed a Mitzvah as we find in the Talmud Yerushalmi, that it was customary to eat in synagogue on Shabbos and on holidays (see my chapter on Rosh Chodesh).

ואחרי התפלה, כשהיו מקדשים על היין בבית הכנסת, התחילו האורחים בסעודתם. במשך הזמן הצטרף ה"קידוש" לסעודת האורחים. אבל בעל "אור זרוע" כותב: "כי תקנת התנאים והאמוראים לקדש השבת ולהעיד עליו ב"קידוש", שיום קדוש הוא, לא נתקן עיקר כלל בעבור האורחים אלא לקידוש היום ברבים נתקן". מכאן שלדעתו עיקר הקידוש בבית הכנסת היה, כדי "לקדש את יום השבת ברבים". ומאחר שה"קידוש" היה סמוך לפני סעודת האורחים בבית הכנסת, התחילו לקדש על הכוס לפני הסעודה בבית. ובימי הלל כבר נהגו לקדש על הכוס בסעודה. וכך קידשו, בזמן התנאים, בין בבית הכנסת ובין בבית.

Translation: After the services in synagogue, they would sanctify the Shabbos over wine and then the guests would begin their meal. Over time, the sanctification of Shabbos over wine became associated with the meal eaten by the guests. The Ohr Zarua disagrees with that thesis: the practice of sanctifying Shabbos instituted by the Tana'Im and the Amora'Im and by which we testify to the establishment of Shabbos through Kiddush that it is a holy day was not instituted at all for the guests who were in the synagogue but was instituted for the purpose of publicly sanctifying Shabbos. From this we can see that in his opinion reciting Kiddush in synagogue was instituted in order to publicly sanctify the Shabbos. The practice of sanctifying the Shabbos just before the meal eaten by the guests in synagogue led to the practice of reciting Kiddush at home just before eating the Shabbos meal. We see that by the time of Hillel the practice of reciting Kiddush over a cup of wine before the meal was a regular custom. We further see that the practice of reciting Kiddush over wine both in synagogue and at home was a regular practice during the period of the Tana'Im.

וכן נהג רב בבבל ואמר: "אותם בני אדם, שקידשו בבית הכנסת יצאו ידי קידוש". וכששאלו אותו, למה מקדשים גם בבית? ענה: "כדי להוציא בניו ובני ביתו", שגם האשה, מחויבת בקידוש. אבל שמואל תיקן תקנה חדשה ואמר: "אין קידוש אלא במקום סעודה", ובקידוש בבית הכנסת לא יוצאים. ועל השאלה: למה מקדשין בבית הכנסת? הוא ענה: "כדי להוציא את האורחים ידי חובתן, שאכלו ולנו בבית הכנסת". לפי רב חובה לקדש בבית הכנסת, אולם לפי שמואל מקדשים בבית הכנסת, רק אם נמצאים שם אורחים.

והלכה כשמואל (רי"ף). כך ניתן ל"קידוש" טעם נוסף: לקדש את סעודתנו. וכן אמר רבא: "יום השביעי שבת היא לישראל, אוכלין ושותין ומתחילין בדברי תורה ובדברי תשבוה" – וזהו הקידוש.

Translation: And so too Rav followed that practice in Babylonia and said: those who heard Kiddush in synagogue fulfilled their obligation to sanctify Shabbos. When they asked him: why do we follow the practice of reciting Kiddush at home as well? He answered: in order to allow the children and the other members of the household to fulfill their obligation of sanctifying Shabbos based on the rule that women were also obligated to fulfill the Mitzvah of sanctifying the Shabbos. But Shmuel instituted a new practice and said: Sanctifying Shabbos must take place wherever the Shabbos meal is eaten and one does not fulfill his obligation by hearing Kiddush in synagogue. According to Shmuel, why was it necessary to recite Kiddush in synagogue? In order to assist guests who were eating and sleeping in the synagogue to fulfil their obligation. According to Rav there is an obligation to sanctify Shabbos in synagogue. According to Shmuel we sanctify Shabbos in synagogue only if guests are present. The Halacha follows Shmuel (RIF). In this way a new reason for reciting Kiddush developed; i.e. to sanctify our meals. So said Rava: the seventh day is Shabbos for the Jewish people. They eat, drink and begin with words of Torah and praise. Rava was describing the words of Kiddush.

כל זמן, שישבו בני ישראל בארצם, היה להם יין בשפע – ומים בצמצום, לכן נתעוררה השאלה, אם מותר ליטול ידים ביין – והברייטא אומרת, אפוא, ש"אין מקדשין אלא על יין" וגם אמוראי ארץ ישראל נהגו, ש"אין מקדשין אלא ביין". לא כן בבבל. שם היו להם מים בשפע, אבל היה מחסור ביין. וכתהליף ליין יצרו כל מיני משקה (שכר תאנים, תמרים, תותין, שעורין). והשאלה, אם מותר לקדש בהם, לא נפתרה: "דבעאי מיניה מרב, ורב מרבי חייא, ורבי חייא מרבי ולא פשט ליה". בכל זאת, היו שקידשו על שכר, מפני שזה "חמר מדינה", והיו שקידשו על לחם. מענינת תשובתו של רב נטרונאי גאון: "אם אין תקנה כל עיקר להביא יין, ישרה ענבים צימוקין במים, שלפי הגמרא זה בדיעבד כשר לקרבן. וכיון דכשר בדיעבד לקרבן, כשר לקידוש ולהבדלה לכתחילה. ובמקום שאינו מוצא כל עיקר לא זה ולא זה, יקדש על משקה של דבש".

Translation: For as long as the Jews lived in their homeland they had a plentiful amount of wine but had very little water. That is why the question arose as to whether it was permitted to wash ones hands with wine. That is further why the Baraisa says "we do not recite Kiddush except over wine". The Amora'im in Israel also followed the practice not to recite Kiddush except over wine. That was not the case in Babylonia. There, water was plentiful and wine was scarce. As a substitute for wine they created different kinds of beverages (liquor made from dates, figs, mulberries and barley). The question arose as to whether Kiddush could be recited using those beverages. It was an issue that was never resolved. It was asked of Rav and Rav asked Rav Chiya and Rav Chiya asked Rebbe and no answer was given. The answer to a question asked of Rav Natroni is worth noting: if it is not possible to use grape wine, it is adequate to use raisins soaked in water because according to the Gemara that type of beverage could be used in the Temple service if wine was unavailable. Since it could be used as a last resort for the service in the Temple, it was adequate for Kiddush and as a first resort for Havdalah. And in places where neither grape wine nor water soaked raisins were available, one could use a drink made of honey (dates).

וכך – מחוסר יין – פשט המנהג בבבל, לקדש על היין בבית הכנסת ובוזה להוציא את כל הקהל. ואף על פי ש"אין קידוש אלא במקום סעודה," יצא הקהל ידי חובת קידוש בתוקף מנהג חדש: המקדש על היין בבית הכנסת היה נותן לכל אחד ואחד מהקהל קצת מהיין וכל אחד היה מורח ממנו על עיניו לשם רפואה. והגמרא מספרת, ש"מלח בדומי מסמה את העינים," ו"פסיעה גסה נוטלת אחת מחמש מאות ממאור עיניו של אדם". והיא שואלת: ובמאי מהדרא ליה? ומשיבה: "בקדושי דבי שמי – בקידוש ליל שבת". ואמרו אביי ורבא: "כל דבר שיש בו משום רפואה, אין בו משום דרכי האמורי". "הילכך זימנא, דאיכא צבור דלית ליה חמרא ומקדש בבית אריפתא, תיקנו חכמים לקדש על היין בבית הכנסת משום רפואה". ויתר על כן: בבבל היו קהילות, שבבבל לא היה להם יין, אפילו לצורך קידוש בבית הכנסת. ובמקומות אלה נהגו לפי תקנת עזרא לקדש בתפלה, ש"עיקר תקנתא בתפלה". כך מובא בירושלמי: "אמר רבי יוסי בי רבי בון: נהגין תמן בבבל במקום שאין יין, שלח הצבור יורד לפני התיבה ואומר ברכה אחת "מעין שבע" וחותרם "מקדש ישראל ויום השבת". (האמורא מארץ ישראל מוסר את החתימה של ארץ ישראל, על אף שבבבל אמר ו"מקדש השבת"). הרי לפנינו מנהג שנהגו בבבל, מחוסר יין, לקדש בבית הכנסת בתפלה כבימי אנשי כנסת הגדולה. ולמרות שנתקבלה ההלכה כשמואל, שאין קידוש אלא במקום סעודה, נוכחנו לדעת, שמחוסר יין חזרו בבבל לקדש על היין בבית הכנסת. ובמקומות, שבבבל לא היה יין, קדשו את השבת לקהל בברכת "מעין שבע". המנהג לקדש על היין בבית הכנסת נשאר בזמן הגאונים (רב עמרם), גם בזמן שהטעם של חוסר יין בטל. בעל ה"כל בו" מבאר את המנהג לקדש בבית הכנסת, "שזה פרסום גדול לשם יתברך ודומה למה שנוהגים להדליק נרות בחנוכה בבית הכנסת לפרסומי ניסא". בארץ ישראל, שבה אין חוסר יין, לא התקבלה מנהג הזה. שכן כותב בעל "שולחן ערוך" "שאין מנהג בארץ ישראל לקדש בבית הכנסת".

Translation: And so because of the scarcity of wine, the practice began in Babylonia to recite Kiddush in synagogue and by doing so to fulfill the obligation for sanctifying Shabbos over wine for those present. Although the Halacha required that Kiddush take place where the meal was being eaten, a new practice was instituted; i.e the one who would recite Kiddush over wine in synagogue would give a little wine to each person present and each one would place some wine on his eyes as medicine. The Gemara tells us that salt from Sodom blinds the eyes and taking long strides destroys a portion of one's vision. The Gemara then asks: what is the remedy? The Gemara answers: He can restore his vision through the wine of Kiddush in synagogue, through the Kiddush of Sabbath eve. Abaye and Rava said: Any act that is meant to heal is not considered an act that follows in the way of the gentiles. Therefore when a community did not have easy access to wine, they would recite Kiddush over bread. For those areas, our Sages instituted the practice to recite Kiddush over wine in the synagogue and giving as the reason, that the wine of Kiddush had healing capacities. In addition, there were communities in Babylonia where no wine was available and it was not possible to recite Kiddush over wine in synagogue. In those places they followed the practice instituted by Ezra to recite Kiddush in Shemona Esrei because the essence of the Mitzvah is to recite the sanctity of the day in Shemona Esrei. This is what we find in the Jerusalem Talmud: Rav Yossi son of Nun said: We follow the practice here in Babylonia that in places where wine is unavailable, the prayer leader descends to

תפלת ערבית לליל שבת Versions Of

the ark and says the abbreviated form of Shemona Esrei and ends it with the words: Mikadesh Yisroel V'Yom Ha'Shabbos. (The Amora from Israel provides for the conclusion of the Bracha as it was recited in Israel even though in Babylonia they would conclude the Bracha with the words: Mikadesh Ha'Shabbos). That is a report of the practice in Babylonia where grape wine was scarce. They followed the practice of reciting Kiddush in synagogue as part of Shemona Esrei as in the time of the Men of the Great Assembly. Although the Halacha follows Shmuel that Kiddush must be recited in the place where you eat your Shabbos meal, we have come to learn that those who did not have wine available returned to the custom of reciting Kiddush over wine in synagogue. In places where no grape wine was available, they would recite the abbreviated form of Shemona Esrei as a substitute. The practice of reciting Kiddush in synagogue remained at the time of the Gaonim (Rav Amrom), a time when the problem of a scarcity of wine no longer existed. The Kol Bo explains the practice of reciting Kiddush in synagogue as follows: it is a public display to honor G-d and is similar to lighting candles on Chanuka in synagogue which is also as a public display of the miracle of Chanukah

"נוסח הקידוש": מדברי הירושלמי: "אשכחיה בתפלה", משמע שנוסח הקידוש בתפלה נשכח לאחר שתיקנו לקדש על הכוס. ואם אנו מוצאים בתוספתא שהלל התפלל בשבת שבע ברכות ובאמצע ברכת "קדושת היום", יש להניח, שברכת "קדושת היום" שבתפלה היתה גם ברכת "קדושת היום" על הכוס. שכן חז"ל משווים את ברכת קדושת היום שבתפלה לקידוש על הכוס: "אמר רבי זירא: בקידושא, אשר קדשנו במצותיו וצונו" כתודה על העבר, בצלותא "קדשנו במצותך" – כבקשה לעתיד". ותלמידי רב מוסיפים: "בין דצלותא בין בקידושא, חותמים "מקדש השבת". (ובני ארץ ישראל חותמים: "מקדש ישראל ויום השבת") לאמור: קדושת היום היא הברכה לתפלה וגם לקידוש וחותרת "מקדש השבת".

Translation: The wording of the Kiddush: From the words of the Jerusalem Talmud: the wording as Kiddush appeared in Shemona Esrei was forgotten, we can conclude that the wording of Kiddush as it appeared in Shemona Esrei was forgotten once they instituted the practice of reciting Kiddush over wine. We find in the Tosephta that Hillel would recite on Shabbos a Shemona Esrei that contained seven Brachos and in the middle was the Bracha of Kedushas Ha'Yom. We can surmise that the middle Bracha of Shemona Esrei, Kedushas Ha'Yom, was the same Bracha of Kedushas Ha'Yom that was recited over wine. That can be supported by the fact that our Sages compared the Bracha of Kedushas Ha'Yom that appeared in Shemona Esrei with the Bracha of Kedushas Ha'Yom that was recited over wine. Rav Zeira said: in Kiddush over wine, we say Asher Kidishanu B'Mitzvosav V'Tzivinu as a show of thanks for what G-d did for us in the past; in Shemona Esrei we say: Kadsheinu B'Mitzvosecha, as a request for the future. The students of Rav added: in both Shemona Esrei and over wine, we need to end with the Bracha of Mikadesh Ha'Shabbos. (The Jews living in Israel ended both Brachos with the words: Mikadesh Yisroel V'Yom Ha'Shabbos). This means that the same Bracha ended the Bracha of Kedushas Ha'Yom in Shemona Esrei and Kiddush over wine.

Source 10

Theodotos Inscription: "Theodotus, (son) of Vettenus, priest and archisynagogos (ruler of the synagogue), son of an archisynagogos, grandson of an archisynagogos, built the synagogue for the reading of the law and the teaching of the commandments, and the guest-chamber and the rooms and the water installations for lodging for those needing them from abroad, which his fathers, the elders and Simonides founded."